

فر اخوان نوزدهمین جشنواره «سینماحقیقت» منتشر شد

فر اخوان نوزدهمین جشنواره بین‌المللی فیلم مستند ایران «سینماحقیقت» با اضافه شدن بخش «ایران»، فیلم‌های دانشجویی و مسابقه عکس منتشر شد. فر اخوان دریافت‌اثر برای حضور در نوزدهمین جشنواره «سینماحقیقت» منتشر شد. بخش‌های جشنواره شامل: مسابقه ملی، مسابقه بین‌الملل، جایزه شهید اونی، بخش رقابتی «ایران»، مسابقه فیلم‌های دانشجویی، مسابقه عکس «نگاه مستند، عکس به مثابه داستان»، بخش‌های غیررقابتی، رویدادهای پژوهشی و آموزشی و بزرگداشت است. علاقه‌مندان از اول مردادماه تا ۲۵ شهریورماه ۱۴۰۴ فرصت دارند تا در panel.irandocfest.ir ثبت‌نام و اثرشان را بارگذاری کنند. نوزدهمین جشنواره بین‌المللی فیلم مستند ایران «سینماحقیقت» با دبیری محمد حمیدی‌مقدم آذرماه ۱۴۰۴ برگزار می‌شود.

«گهته» از یک مرداد روی صحنه می‌رود

نمایش «گهته» جدیدترین اثر مجموعه تئاتر شهر از اول مردادماه اجرای خود را در سالن چهار سسو آغاز می‌کند. «گهته» به کارگردانی حسین اسدی و تهیه‌کنندگی امیرحسین شفیعی از یک مردادماه ۱۴۰۴ روی صحنه سالن چهار سوسی تئاتر شهر می‌رود و در آستانه آغاز اجرای‌های این نمایش از پوستر آن با طراحی آرش و کیل‌زاده رونمایی شد. این نمایش به نویسندگی عقیل جماعتی و بر گرفته از تراژدی ماندگار رومئو و ژولیت روایت عشقی نافرجام در دل دو قبیله جنوبی را روی صحنه به تصویر می‌کشد. «گهته» برای اولین بار در چهل و دومین جشنواره تئاتر فجر روی صحنه رفته است که در سه بخش کارگردانی، بازیگری و موسیقی برگزیده داوران این جشنواره بود. در خلاصه داستان این نمایش آمده است: «چقدر سبت گفتم آدم به این میوه کند لب زن، این دختر وصله تن تو نیست ولی زدی، فراموشم کردی، عین آب میون چیت زار…» جهاش یاراحمدی، عبد بناری، الهام چغانی، علی نبی‌پور، میلاد سعیدی،امیرمحمد شمالی، محمدسعیدمحمدیو، دانیال جعفری و دنیا فاختار گروه بازیگران نمایش «گهته» را تشکیل می‌دهند.

اعضای جدید هیئت امنای انجمن موسیقی ایران معرفی شدند

اولین جلسه اعضای جدید هیئت امنای انجمن موسیقی ایران در دفتر امور موسیقی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی برگزار شد. اعضای جدید هیئت امنای انجمن موسیقی ایران با برگزاری اولین جلسه در دفتر امور موسیقی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی معرفی شدند. اعضای جدید هیئت امنای انجمن موسیقی ایران پس از صدور حکم انتصاب توسط معاون امور هنری و تأیید این احکام توسط وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی به مدت چهار سال به فعالیت مشغول می‌شوند. داور گنجگاهی (مدیر، نوازنده، پژوهشگر و عضو شورای عالی خانه موسیقی ایران)، احمد صدری (پژوهشگر، مدرس و دبیر کمیته‌های تخصصی هنری شورای ارزشیابی هنرمندان معاونت امور هنری)، علی ثابت‌نیا (پژوهشگر، مدیر تولید و ناشر آثار موسیقی)، سحر فروزان (کارشناس رسانه) اعضای جدید هیئت امنای و بابک رضایی (مدیرکل دفتر موسیقی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی) به عنوان رئیس جدید هیئت امنای انجمن موسیقی ایران معرفی شدند. بر اساس این گزارش، اعضای هیئت امنای انجمن موسیقی ایران طی روزهای آینده مدیرعامل جدید انجمن موسیقی رانیز معرفی خواهند کرد. امیرحسین سبعمی، داور گنجگاهی، حسن ریاحی، احمد صدری و امیر عباس ستایشگر اعضای پیشین هیئت امنای انجمن موسیقی ایران را تشکیل می‌دادند.

۱۲ فراسو

روزنامه سیاسی، اجتماعی و فرهنگی صبح ایران
صاحب امتیاز: پیام‌آوران نشر روز
مدیر مسئول: محمدجواد اخوان
سر دبیر: غلامرضا صدقیان
آدرس: تهران، خیابان بیهقی
کوچه شهید اکبر زجاجی (چهارم غربی)، پلاک ۱۲
سازمان آگهی‌ها: ۸۸۵۴۵۴۸۸
روابط عمومی: ۸۸۵۲۳۰۶۰- فکس: ۸۸۴۹۸۴۶۶
توزیع: مؤسسه نشر گستر امروز نوین ۸۸۷۳۰۹۴۲
چاپ: همشهری
Public@JavanOnline.ir

| روزنامه جوان | شماره ۷۳۵۶ | یکشنبه ۲۹ تیر ۱۴۰۴ | ۲۴ محرم ۱۴۴۷ | اذان ظهر: ۱۲:۱۱ | غروب آفتاب: ۱۹:۱۸ | اذان مغرب: ۱۹:۳۸ | نیمه شب شرعی: ۲۳:۲۱ | اذان صبح فردا: ۴:۲۳ | طلوع آفتاب فردا: ۵:۰۱

شهردار تهران در مراسم افتتاحیه یادمان «بچه‌های آسمان»:

«بچه‌های آسمان» روایتی مستند و هنرمندانه از یک جنایت است

یعنی ایستادگی در برابر فراموشی. ما موظفیم اجازه ندهیم دردها و داغ‌های ملتمان در لایه‌لای هیاهوی روزمره گم شود. اینها سندهای زنده جنایاتی هستند که هرگز نباید از یاد بروند.

■ **باز آفرینی انفجار آمولاس هلال احمر**
در فضای آیینی مراسم، خانواده‌های داغدار شهدا با داستانی پر از یادگاری‌های ساده اما جانسوز، چون عکس‌ها، دفترچه‌ها، لباس، کفش و پلاک عزیزان‌شان، وارد محل یادمان شدند. هر یک از این اشیاء، سند زنده‌ای از حیات و شهادت بود؛ گواهی بـر اینکه مظلومیت و بزرگی، در جزئی‌ترین جلوه‌های انسانی، قابل روایت است. در یکی از تأثیرگذارترین صحنه‌ها، خانواده شهید امدادگر هلال‌احمر در کنار آمولاس سوخته‌ای ایستادند که فرزندان در همان وسیله جان داده‌بود. مادر، پدر و همسر شهید، بی‌تاب و اشک‌ریز، گل‌های پرپر را بر پیکر آهنی این آمولاس ریختند. این صحنه با چنان تأثیری همراه بود که نه تنها حاضران، بلکه عکاسان و خبرنگاران نیز تحت تأثیر این وداع قرار گرفتند. در نخستین لحظات ورود خانواده‌ها به محوطه مراسم، نمایش تصاویر شهدا بر صفحه نمایش بزرگ میدان، موجب واکنش‌های احساسی شد. برخی از خانواده‌ها با دیده چهره عزیزان‌شان دچار بهت، بغض و گاهی اشک شدند. مادر بزرگ، مادر و خواهر یک شهید نوجوان با دیده تصویر او بی‌اختیار در غوش هم فرو رفتند؛ گویی زمان

ایران را در هم بشکند، اما ناکام ماند. زاکانی با اشاره به وجه هنری و عاطفی این پروژه گفت: بخشی از یادمان به شکل نمادین با مشارکت خانواده‌های معظم شهدا طراحی شده است. به گفته وی برای ۱۲ خانواده شهیدی که در مراسم حضور داشتند، ۱۲ قاب در نظر گرفته‌شد تا وسایل شخصی شهیدان‌شان را در آن قرار دهند. این اقدام، تلاشی برای نمایش بخشی از زندگی، آرمان و مظلومیت این عزیزان به زبان هنر است. شهردار تهران در پایان ضمن تأکید بر لزوم ماندگاری پیام شهدا با زبان هنر و فرهنگ گفت: ما با همه وجود بهکارت شهدا و خانواده‌هایشان هستیم و امیدواریم بتوانیم این پیام را روز به روز شفاف‌تر، بلندتر و بر جسته‌تر به تاریخ منتقل کنیم تا درس‌های بزرگی که از این مسیر آموخیم، سرمشقی برای چهلپایان باشد. ما یاد و خاطره شهدای دفاع مقدس را زنده نگه می‌داریم که کمتر از اصل شهادت نیست.

■ **روایت یک جنایت با زبان هنر**
در بخش دیگری از این آیین، مهدی چمران رئیس شورای اسلامی شهر تهران نیز با اشاره به اهمیت حفظ خاطره شهدای مظلوم و بازتاب جنایات رژیم صهیونیستی در فضای عمومی شهر گفت: این یادمان تنها یک سازه هنری نیست؛ تجسمی است از رنج و رشادت، از مظلومیت ملت ایران در برابر جنایت‌های آشکار دشمن صهیونیستی. امروز شهر ما به صحنه روایت حقیقت بدل شده‌است؛ حقیقتی که باید زنده بماند، به زبان هنر بازگو شود و در حافظه جمعی ما ریشه بدواند. چمران در ادامه افزود: این یادمان صدای بی‌صدای کودکانی است که بی‌گناه پرپر شدند و اکنون در میدان‌های شهر، حضورشان فریاد می‌زند. حفاظت از این یادمان را یعنی صیانت از وجدان بیچار جامعه؛

علیه نوار غزه آغاز کرد؛ و این منطقه را به طور کامل به محاصره درآورد. این حملات تا امروز به شهادت نزدیک به ۵۹ هزار نفر منجر شده که بیش از ۷۰ درصد آنان را زنان و کودکان تشکیل می‌دهند. در طول نزدیک به بیست ماه گذشته، هنرمندان از هر تریبونی – از جشنواره‌ها و مراسم هنری گرفته تا مصاحبه‌های رسانه‌ای و حتی صفحات شخصی در شبکه‌های اجتماعی – برای فریادزدن درد و رنج مردم فلسطین استفاده کرده‌اند. در ماه می، درست پیش از آغاز جشنواره فیلم کن، نامه‌ای سرگشاده با امضای بیش از ۳۵۰ بازیگر، کارگردان و تهیه‌کننده – از جمله رالف فائیس، مارک رافلو و باردم – منتشر شد که در آن سکوت و انفعال صنعت سینما در قبال این بحران محکوم شد‌بود. باردم پیش‌تر تأکید کرده‌بود که هنرمندان باید از آزادی و سیاست‌های پیشرو حمایت کنند؛ سیاست‌هایی که به تحقق عدالت و انصاف برای همه مردم جهان کمک می‌کند.

قال الحسين عليهالسلام:

شكر تو بر نعمت گذشته، زمینه‌ساز نعمت آینده است.

نزهه الناظر و تنبيه الخاطر، ص ۸۰

مستند «صدای غزه» و ثبت صداهایی که در هیباهوی رسانه‌ای جهان شنیده نمی‌شود

روزمرگی‌های غزه علیه فراموشی

■ **محمدسعید پروین**

سلاح، بدون تریبون، بدون تصویر، داستان بودن‌شان را روایت می‌کنند و هرگاه گوش خود را به این صداهای «بی‌صدا» بدهیم، درمی‌یابیم که غزه فقط محل جنگ نیست، بلکه میدان پایداری فرهنگی، اجتماعی و انسانی است، سرزمینی که در آن، رنج به امید و سکوت به فریاد تبدیل می‌شود. مستند صدای غزه» به کارگردانی حسام حمدی ابودان که به تازگی با زیرنویس فارسی در پلتفرم فیلم‌نت عرضه شده، نه صرفاً یک روایت از جنگ، بلکه روایت همین زندگی است؛ زندگی در سایه جنگ. مستندی که به جای تمرکز صرف بر ویرانی و مرگ بر آن لحظات کوچک، اما حیاتی انگشت می‌گذارد که نشان می‌دهد انسان، حتی در سخت‌ترین شرایط، چگونه به بازسازی روزمرگی خود ادامه می‌دهد. جنگ‌افروزان همیشه در پی آن هستند که نخست، زندگی روزمره را منهدم کنند، چون تداوم زندگی عادی، خود نوعی مقاومت است. جنگ تنها به معنای بمباران و کشتار نیست، بلکه هشدن ایجاد وقفه در جریان عادی زندگی است، آن هم به این امید که در دل مردم احساس «بی‌فایده‌گی ادامه دادن» رخنه کند. جنگ یعنی خاموش کردن ریتم عادی زیستن، حذف مناسک کوچک و روزانه و تضعیف حس تعلق به زندگی.

اما زیست روزمره ویژگی عجیبی دارد؛ خود را بازتولید می‌کند. هر چند شکسته شود، دوباره از نو شکل می‌گیرد؛ گاهی در قالبی تازه، گاهی با مناسکی متفاوت، اما همیشه با جوهره واحدی به نام «صرار بر بودن».

در غزه، صحنه خوردن در سایه آوار، به مدرسه رفتن با وجود خطر مرگ، برپا کردن نماز جماعت در ویرانه‌های مسجد یا حتی خرید ساده از دکه محلی به یک کنش مقاومتی بدل می‌شود. فقط رفتارهای ساده نیستند؛ اینها دفاع از معنا و حق زندگی‌اند. هر باری که مادری در میانه جنگ برای فرزندش غذا درست می‌کند یا با دلقکی در مدرسه برای کودکان نمایش اجرا می‌کند، در واقع دارد به جنگ‌افروزان اعلام می‌کند: «شما موفق نشدید زندگی را متوقف کنید». روایت این زندگی، مهم‌ترین اسلحه بی‌سلاحان است. روایت، حافظه را زنده نگه می‌دارد و جلوی عادی‌سازی مرگ را می‌گیرد. اگر جنگ می‌خواهد خاطره‌ها را پاک کند، روایت می‌خواهد آنها را ماندگار کند. مستند «صدای غزه» دقیقاً همین کار را می‌کند؛ صداهایی را ثبت می‌کند که در هیباهوی رسانه‌ای جهانی معمولاً شنیده نمی‌شوند. صدای کسانی که نمی‌خواهند فقط «قربانی» معرفی شوند، بلکه انسان‌هایی هستند با زندگی، با عشق، با امید و با آرزو.

این روایت‌ها، به جهانیان یادآوری می‌کنند که آنچه در غزه جریان دارد، صرفاً جنگ و محاصره نیست، بلکه نوعی زندگی مقاوم است. زندگی که در برابر حذف شدن و خاموش شدن مقاومت می‌کند. روزمرگی مردم غزه، در واقع نوعی کنش سیاسی و فرهنگی است، نوعی بیابانه جمعی در برابر سیاست‌های مرگ‌اندیشانه.

به همین دلیل باید از خود پیرسیم؛ آیا شنیدن صدای غزه، فقط شنیدن صدای بمب و انفجار است یا باید گوش‌مان را به صداهای طریفت‌تر هم بسپاریم؛ صداهایی که از اصرار بر زیستن و از مقاومت فرهنگی خبر می‌دهند.

تا وقتی زندگی عادی در غزه ادامه دارد، مقاومت هم ادامه دارد. هر نان پخته شده، هر بازی کودکانه، هر گفت‌وگوی ساده مادرانه، خود به تنهایی یک پیابانه است: «ما هنوز اینجا‌سیم و زندگی را ادامه می‌دهیم».